

логът на британския музей стр. 203. означава я като глава на Зевса, овънчана съ лавровъ вѣнецъ; каталогът на берлинския музей я описва просто като глава съ брада, безъ да каже, какво прѣдставя тя.

Типът на опакото: конникъ въ галопъ, ѣздящъ на десно, е извѣстенъ тракийски типъ и срѣща се подобенъ нему типъ и въ монетитѣ на македонскитѣ царѣ Филипъ II. и Касандъръ (316.—297. год.), на които Севтесъ III. билъ съврѣменикъ.

Х.

Тракийскиятъ царъ Лизимахъ (отъ 323.—281. год. пр. Хр.).

При дѣлбата на македонската държава, слѣдъ смъртта на Александра Велики на 323. год., Тракия заедно съ Херзонезъ и Черноморскитѣ области се паднала на *Лизимаха* (*Λυσίμαχος*), одного отъ диядохитѣ. Лизимахъ се родилъ около 361. година въ Пела, извѣстна столица на македонскитѣ царѣ, придружавалъ Александра Велики въ неговия завоевателенъ походъ противъ Персія и понеже се отличавалъ съ необикновена храбрость, Александъръ твърдѣ го обикналъ и назначилъ за одного отъ своитѣ тѣлохранители. Съ голѣма тѣлесна сила съединявалъ Лизимахъ душевни дарби на великъ гений, отхраненъ съ учението на гръцката философия. Неговъ учитель билъ историкътъ Калистенъ, когото намразилъ Александъръ за неговата свободомисленость и строги нрави и, като заподозрѣнъ въ заговоръ, изложилъ го на ужасни мъки; Лизимахъ му далъ срѣдства да се избави и съ това възбудилъ противъ себе си гнѣва на Александра, който заповѣдалъ да го фърлжтъ на бѣсенъ лъвъ, за да го разкъса. Лизимахъ, въоръженъ, подалъ си ржката на лъва, изтръгналъ му езика и го убилъ. Александъръ, възхитенъ отъ тая неустрашимость, почелъ Лизимаха съ свое приятелство, а Лизимахъ забравилъ нанесената нему неправда.

Като управитель на Тракия Лизимахъ въ дѣйствителность владѣлъ само южната часть отъ нея, която непосредствено владѣли Филипъ II. и Александъръ Велики, именно областитѣ по крайбрѣжието на Егейско море, а за останжилитѣ части, които били се освободили, трѣбало да прѣдприемжтъ нови борби, отъ които най-продължителни били войнитѣ му съ Севтесъ III. Освѣнъ това въстанжли противъ Лизимаха и гръцкитѣ градове на Черноморското крайбрѣжие, така щото той до 315. година заетъ съ тѣзи войни въ Тракия, могълъ най-сетнѣ да се намѣси въ война противъ Антигона. Но и слѣдъ това неговитѣ владѣния въ тракий-

тракийски царѣ, било за това, че вѣмало обичай да се ковжтъ монети съ тѣхно име, било за това, защото тѣзи монети не дошли до насъ. *Монетата на Севтесъ III.*, отъ която давамъ рисунката (табл. I. бр. 1.) е *най-старата*, която знаемъ; тя се намира въ кабинета на царя. И така въ половината на минжлия вѣкъ, когато Сагу издалъ хубавия си трудъ (на 1752. г.), нумизматиката на тракийскитѣ царѣ се начевала съ монети на Севтесъ III. отъ IV. вѣкъ пр. Хр., когато днесъ знаемъ цѣлъ редъ тракийски монети вече отъ V. вѣкъ и нататъкъ: Спарадокосъ, Севтесъ I., Метокосъ, Амадокосъ, Тересъ II. или III., Котисъ I., Хебрителмисъ, Скостокосъ, Кетрипорисъ и други, които ще споменемъ по-долу. Отъ това ясно се вижда, какъвъ грамаденъ напръдъкъ направила нумизматиката на тракийскитѣ царѣ отъ врѣмето на Сагу, който съ стъчинението първъ възбудилъ внимание и интересъ къмъ тая часть отъ античната нумизматика.